

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

No podem oblidar el poble iranià

Hem de plantar cara al fanatisme religiós

La darrera setmana de maig, en la meua condició d'excap de Govern vaig signar, junt amb altres cent vuit antics mandataris governamentals d'arreu del món –entre els quals Romano Prodi, Jean-Claude Juncker, Edith Cresson, Bernard Caze-neuve, Mateo Renzi, Giuliano Amato, Petre Roman, José Maria Aznar i Mariano Rajoy– una carta oberta en defensa dels drets humans a l'Iran.

La carta, promoguda per la coalició democràtica Consell Nacional de la Resistència Iraniana (NCRI), ha estat adreçada al president dels Estats Units d'Amèrica, Joe Biden, al president del Consell Europeu, Charles Michel, al primer ministre britànic, Rishi Sunak, i al cap de Govern canadenc, Justin Trudeau.

També l'han rebut els líders dels vint-i-set estats membres de la Unió Europea.

Vaig signar aquella carta perquè, tot i que pensem que qualsevol canvi ha de venir del poble d'Iran, la comunitat internacional té la responsabilitat de donar suport als seus drets humans, assabentats que d'ençà el mes de setembre del 2022 haurien mort uns set-cents cinquanta manifestants i trenta mil persones haurien estat arrestades.

Tots els signants hem manifestat així la nostra solidaritat amb el poble d'Iran en el seu desig de dotar-se d'una república laica i democràtica, on ningú, independentment de la seva religió o naixement, tingui cap privilegi sobre els altres.

El nostre suport va doncs al

poble iranià, que ha deixat clar els darrers mesos que rebutja qualsevol forma de dictadura, ja sigui la de l'enderrocat Xa o la de l'actual règim teocràtic.

A la carta també manifestem la nostra condemna a “la ingerència del règim iranià a l'Orient Mitjà i a Europa, inclòs el subministrament de drons per ajudar Rússia en la seva guerra contra Ucraïna i les seves temptatives terroristes i els ciberatacs a Albània.”

Estic convençut que mai, en cap cas, la fe dels fidels pot ésser contrària a la llei democràtica dels ciutadans.

La humanitat té molt a guanyar amb la laïcitat, que no va dirigida contra cap religió i permet el desenvolupament de l'es-

Mai, en cap cas, la fe dels fidels pot ser contrària a la llei democràtica

piritualitat, fora de l'espai públic de debat, que és comú a totes les ciutadanes i ciutadans. En aquest espai comú cadascú té la llibertat de defensar la seva raó, en la recerca del millor interès general més que no pas en l'aferrissada defensa de la seva fe, en la qual, això sí, hi pot trobar la font de les seves motivacions ciutadanes.

L'afirmació del sentit de la laïcitat és molt necessària arreu d'Europa, també a casa nostra, on la Constitució (article 11.1) garanteix la llibertat ideològica,

religiosa i de culte i ningú no pot ésser obligat a declarar o a manifestar-se sobre la seva ideologia, religió o creences.

Al capdavant estem en la línia de la defensa del conveni per a la salvaguarda dels drets humans i les llibertats fonamentals adoptat a Roma el 4 de novembre del 1950.

Per això l'afirmació del sentit de la laïcitat no s'ha de confondre amb problemes morals.

La defensa de la laïcitat de l'Estat ens porta a la defensa dels drets de les dones que, a l'Iran, pateixen una terrible discriminació.

Cal aplaudir el combat que les dones d'Iran estan duent a terme: alliberament civil, família i patrimoni, alliberament social, accés en igualtat de condicions a la formació professional, la feina, el salari, accés a les responsabilitats públiques. És un combat valent per la seva llibertat personal. Un combat que mereix el nostre respecte i la nostra solidaritat.

En el moment històric que l'aiatol·là Khomeini va tornar a l'Iran, François Mitterrand va escriure, l'octubre del 1980, que la crítica que feia al que plantejava aquell nou règim era que no tenia sortida.

“No es pot fer tornar un poble enamorat de la llibertat catorze segles enrere... Khomeini i els mul·làs s'equivoquen de revolució.” (*Ici et maintenant*, Fayard 1980)

Han passat més de quaranta anys i aquelles paraules de François Mitterrand són, encara avui, plenament vigents.